ЯКОВЪ ОДЮБОНЪ

Смъртьта на пирата

Бѣше тиха, чудна нощь. Азъ се наслаждавахъ и на красотата на ясното небе, и на нѣжното сияние на луната, и на сребриститѣ отражения въ лекитѣ вълни на водата. Но моя унесъ бѣше прекъснатъ отъ идването на единъ познатъ морски офицеръ, който веднага започна да разговаря съ мене. Тоя човѣкъ, макаръ и да не бѣше отъ високо произхождение, и да имаше скромни желания — бѣше успѣлъ да се издигне до едно доста завидно положение, благодарение само на своитѣ таланти и енергия, облагородени още съ прекрасно възпитание. Освенъ това, той бѣше страстенъ ловецъ, и е водилъ по-рано ожесточена борба съ костенуркитѣ. Той притежаваше всичкитѣ качества на добъръ събеседникъ. Ние говорихме за разни нѣща, а най-вече — за птицитѣ и други създания на природата. Между другото, той ми каза, че, търсейки веднажъ дивечъ около Мексиканския заливъ — се натъкналъ на едно доста неприятно приключение. Азъ веднага го помолихъ да ми го разкаже, и той, не следъ дълго, ми го разказа. Предавайки на васъ неговия разказъ, азъ ще се постарая, по възможность, да си служа съ неговитѣ изрази.

„Бѣше тиха, лѣтна вечерь; азъ плавахъ покрай единъ пѣсъчливъ брѣгъ, и на мене ми се струваше, че срѣдъ високата трева, която покриваше тоя брѣгъ, ще мога да намѣря доста удобно мѣсто за почивка; тъй като слънцето клонѣше вече къмъ заникъ, азъ побързахъ да разпъна своята палатка, или по-вѣрно казано — своята мрежа противъ мухитѣ и комаритѣ, за да прекарамъ настѫпващата нощь всрѣдъ тая пустиня. Отъ съседното блато долитаха до мене оглушителнитѣ крѣсъци на мучащитѣ жаби*. Тѣхното монотонно мучене можеше само да помогне за моето по-скорошно заспиване; а ятата отъ черни дроздове, които прехвърчаха наоколо, бѣха за мене другари, отъ които ни най-малко не трѣбваше да се страхувамъ въ това убежище, толкова много отдалечено отъ човѣшкитѣ погледи. Азъ започнахъ да плавамъ по повърхностьта на една малка рѣчичка, за да скрия своята лодка, въ случай на внезапенъ дъждъ, когато изведнажъ предъ мене се появи една прекрасна лека ладийка. Поразенъ отъ такава внезапна среща въ тия малко познати на мене мѣста, азъ почувствувахъ, какъ полазиха тръпки по всичкитѣ ми членове; кръвьта ми сѣкашъ застина въ жилитѣ ми, и азъ изпуснахъ веслата. Следъ като ги взѣхъ отново, обърнахъ, съ истински страхъ, главата си къмъ тайнствената лодка. Стори ми се, че нейнитѣ страни бѣха покрити съ кървави петна; и, действително, това бѣше кръвь! Като се приближихъ до нея, азъ хвърлихъ тревоженъ погледъ на нейната вѫтрешность, кѫдето видѣхъ два трупа! Напълно бѣхъ убеденъ, че това престѫпление сѫ извършили пиратитѣ, или враждебнитѣ индийци. Моето сърдце ту усилено биеше, ту, като че ли, съвсемъ преставаше да бие, подъ влиянието на обхваналия ме необикновенъ страхъ. Азъ гледахъ съ ужасъ и отчание слънцето, което се готвѣше да се скрие задъ хоризонта.

Дълго ли съмъ билъ унесенъ така, въ своитѣ мрачни мисли — незная. Помня само, че моя унесъ бѣше прекъснатъ отъ глухитѣ стенания, издаващи се, очевидно, не далече отъ мене. Тѣ бѣха така ужасни, че, несъмнено, излизаха отъ устата на човѣкъ, който се намира въ предсмъртна агония. По челото ми наново се появи хладенъ потъ; въ края на крайщата, азъ все пакъ се успокоихъ съ това, че, макаръ и да съмъ самъ, — азъ съмъ въорѫженъ добре и се намирамъ подъ покровителството на Всемогѫщото Провидение.

Отъ своя страна — и човѣколюбието ми нашепваше, съ своя кротъкъ и тихъ гласъ, че макаръ самия азъ и да не стана жертва на предателство и неочаквано нападение, и да не бѫда поваленъ на земята въ безпомощно състояние — трѣбва да помогна на нѣкакво страдащо сѫщество, и, може би, даже да спася единъ скѫпоцененъ животъ. Ободренъ отъ тая мисъль, азъ отправихъ своята лодка къмъ брѣга, и, после, като я хванахъ за носа — завлѣкохъ я доста навѫтре отъ брѣга.

Докато пълнѣхъ своята пушка, предсмъртнитѣ стенания, приличащи на погребаленъ звънъ, продължаваха да идватъ до мене: азъ твърдо решихъ, да убия всѣкиго, когото само да видя, че се надига въ тръстиката. Приближавайки се напредъ съ голѣма предпазливость, азъ видѣхъ надъ нѣкаква неопредѣлена маса, движеща се рѫка. Азъ бѣхъ се пригот-

---

* Мучащата жаба (Rana ocellata) е най-голѣмата отъ всички видове жаби. Нейниятъ крѣсъкъ напомня мученето на бикъ, откѫдето е дошло и нейното име.